

خلاصه فارسی

مقدمه: بیماری های عروق کرونری از مهم ترین علل بیماری زایی و مرگ و میر در جهان می باشد که بار عمده ای بر نظام سلامت کشورها وارد می سازد. از بین عوامل التهابی مختلف بررسی گردیده برای تعیین پیش آگهی انفارکتوس میوکارد، تعداد بالای نوتروفیل های خون از اهمیت بالایی برخوردار می باشد. از این رو هدف اصلی این مطالعه بررسی ارتباط نسبت نوتروفیل به لنفوسیت و پلاکت به لنفوسیت خون محیطی با میزان افت قطعه ST و پیامد بیمارستانی انفارکتوس میوکارد با بالا رفتن قطعه ST تحت درمان با ترومبولیتیک می باشد.

مواد و روشها: ای مطالعه به صورت توصیفی تحلیلی و در مدت ۱۲ ماه (از اول زمستان سال ۱۳۹۴ تا اول زمستان سال ۱۳۹۵) بر روی بیماران مراجعه کننده به اورژانس بیمارستان شهیدمدنی تبریز با تشخیص STEMI که تحت درمان با داروی رتپلاز قرار گرفته انجام شد. در ادامه از بیماران سوالاتی در قالب اطلاعات دموگرافیک و نیز ریسک فاکتورها، میزان پاسخ به ترومبولیتیک و ... پرسیده شد. پس از وارد کردن اطلاعات بیماران وارد SPSS، به بررسی ارتباط بین نسبت نوتروفیل به لنفوسیت و پلاکت به لنفوسیت با سایر متغیرها پرداختیم.

نتایج: این مطالعه بر روی ۳۱۷ بیمار انجام شد. اکثریت بیماران مرد و محدوده سنی دهه هفتم زندگی داشتند. در این مطالعه مشاهده شد که نسبت نوتروفیل به لنفوسیت و نیز نسبت پلاکت به لنفوسیت در بیماران مبتلا به انفارکت میوکارد هیچ ارتباط معنی داری را با میزان پاسخ بیماران به درمان های ترومبولیتیک نشان نداد. همچنین میان اجکشن فراکشن بیماران با نسبت

NLR و PLR نیز ارتباط معنی داری را نشان نداد. ولی مشاهده شد NLR و PLR توانست

میزان بروز ریسک MACE را در بیماران مبتلا به STEMI افزایش دهد.

نتیجه گیری: نتایج این مطالعه نشان داد که نسبت NLR و PLR در بیماران مبتلا به انفارکت

میوکارد ارتباط معنی داری را با میزان پاسخ بیماران به درمان های ترومبولیتیک و میزان

اجکشن فراکشن ندارند ولی این دو نسبت توانستند میزان بروز ریسک MACE را در بیماران

مبتلا به STEMI افزایش دهند.

کلمات کلیدی: نوتروفیل به لنفوسیت، پلاکت به لنفوسیت، انفارکت میوکارد، ترومبولیتیک،

اجکشن فراکشن